REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
Zlatar, Trg slobode 14A

Poslovni broj: P-511/2023-52

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, po sucu Nevenu Kucelj, u parničnom predmetu tužitelja Zdenka Siročić iz Zaprešića, Tina Ujevića 12, OIB: 44884583427, zastupanog po punomoćnici Angeli Kranjčević, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Jureško i Buntak, Radnički Dol 23, Zagreb, protiv tuženika ERSTE&STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, 51000 Rijeka, OIB:23057039320, kojeg zastupa Iva Markotić Bagarić, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Hanžeković & partneri, Zagreb, Radnička cesta 22, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 24. rujna 2026. godine u nazočnosti tužitelja i zamjenice njegove punomoćnice, odvjetnice Draženke Buntak, te zamjenika punomoćnika tuženika, odvjetnice Ane Pintar, na ročištu za objavu presude, dana 6. studenog 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

" I Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMARKISCHE BANK d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju ZDENKU SIROČIĆ, Zaprešić, Tina Ujevića 12, OIB: 44884583427 na ime preplaćenog iznosa s osnova glavnice i dospjelih nepodmirenih zateznih kamata iznos od 7.266,41 eur sa zakonskom zateznom kamatom počam od 01.10.2015.g. do isplate po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3 postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB do 31.12.2022.g., a od 01.01.2023. do 29.12.2023.g. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a od 30.12.2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 3.222,51 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 8. srpnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj sa dijelom zahtjeva za isplatu zakonske zatezne kamate na dosuđeni iznos pod točkom II. koja teče od 1. listopada 2015. do 7. srpnja 2026. godine.

IV. Svaka stranka snosi svoje troškove ovog parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 19.07.2007.g. kao korisnik kredita sklopio sa tuženikom kao kreditorom Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103628560 solemniziran dana 20.07.2007.g. kod Javnog bilježnika Katice Valid pod brojem OV-10021/07, a temeljem kojeg je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti 58.950,00 CHF prema srednjem tečaju kreditora te se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje isti iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu, s pripadajudim kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom.

Isto tako tužitelj je sa tuženikom dana 25.01.2016.g. sklopio Anex broj 1 Ugovoru o kreditu broj 5103628560 kojim je tužitelj Ugovor o kreditu konvertirao u valutu euro sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju.

Predmetnim ugovorom o kreditu povrijeđena tužiteljeva prava kao potrošača obzirom je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe i to prvenstveno odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica, odnosno švicarski franak te ugovornu odredbu kojom je tuženik predvidio jednostrano mijenjanje kamatne stope te se i cjelokupno postupanje tuženika i to kako prilikom potpisivanja ugovora, tako i tijekom trajanja ugovornog odnosa ukazuje kao zavaravajuća poslovna praksa protivna dobrim poslovnim običajima.

Slijedom navedenog odredbe predmetnog ugovora kojima je određen povrat iznosa kredita uz valutnu klauzulu tužitelj smatra ništetnim.

Razlozi tome su činjenica da su iste odredbe u ugovor unijete na inicijativu banke kao sadržaj standardnog ugovora banke, na koju potrošači, a ovdje tužitelj, nisu mogli utjecati, Ugovor o kreditu od 19.07.2007.g. tužitelj i tuženik su sklopili na unaprijed formuliranom standardnom obrascu te se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale pa tužitelj nije imao nikakav utjecaj na njihov sadržaj.

Zakon o zaštiti potrošača u čl. 81. st. 1. i 2. propisuje da se odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

Odredba čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača temelji se na Direktivi Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993.g. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L95/29).

Prema čl. 3. Direktive 93/13 smatra se da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora, a što ovakav način ugovaranja, bez pregovaranja na temelju tipski ponuđenog ugovora čini protivnim istoj, jer je takvim načinom ugovaranja uzrokovana neravnoteža prava i obveza na štetu dužnika potrošača.

U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj Pž-6632/17 od 14.06.2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P- 1401/12 od 4.7.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik, među ostalim bankama povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7.8.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07,125/07,75/09,79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Navedenim sudskim odlukama utvrđeno je kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavnicu vezali za CHF nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo pisano upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hode li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu CHF ili neće.

Stoga su sudovi ocijenili da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i potrošače postupala savjesno, obzirno, pošteno ni moralno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže uz valutu CHF došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

Tuženik je primjenom nepoštene i ništetne odredbe stekao bez osnove nepripadni novčani iznos s osnove primjene valutne klauzule.

Sukladno odredbi čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014) odnosno čl 138a Zakonao zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009,89/2009,133/2009, 78/2012, 56/2013) rubricirane presude obvezujuće su i u predmetnom postupku za Naslovni sud, u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika, odnosno utvrđenja korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena promjenjiva

kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke, odnosno obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku.

Tužitelj kao korisnik kredita ne raspolaže svom potrebnom dokumentacijom koja je potrebna za specifikaciju tužbenog zahtjeva, odnosno tuženik istome nije predao potrebnu dokumentaciju do dana podnošenja ove tužbe i to prijepis prometa po partiji kredita, odnosno specifikaciju uplata, kao i otplatni plan.

Zato predlaže da sud prvenstveno naloži tuženiku da dostavi tu dokumentaciju, temeljem koje će tužitelj potom postaviti zahtjev za isplatu te da sud prethodno presudom utvrdi ništetnost odredbe ugovora koja nameće korisniku kredita obvezu da iznos kredita vrati uz valutnu klauzulu.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare te osporava osnov i visinu utuženog potraživanja.

Tuženik ističe kako je postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti nejasan i nedefiniran u dijelu koji se odnosi na isplatu, s obzirom na to da osnovanost tako postavljenog zahtjeva ne proizlazi iz materijalnih dokaza, a tužitelj nije dokazao da bi bili ispunjeni uvjeti za podnošenje stupnjevite tužbe u smislu odredbe čl. 186.b Zakona o parničnom postupku.

Smatra kako su tužba i tužbeni zahtjev neuredni i nepodobni za postupanje pa da tužbu treba odbaciti kao neurednu.

Tuženik ističe prigovor zastare iz razloga što je cjeloukupno potraživanje tužitelja u zastari.

U nastavku, tuženik ističe prigovor zastare iz razloga što je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO). Odredbom čl. 118. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

Stoga, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 13. lipnja 2023. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari.

Tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača koji definira odredba članka 3. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, dalje u tekstu: ZZP).

Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik dana 23. veljače 2016. godine sklopili Aneks broj 1 Ugovora o kreditu (dalje u tekstu: Aneks) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15).

Tim Aneksom su parnične stranke stvorile novu pravnu osnovu, bez značaja obnove, na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

Primjena Direktive 93/13/EEZ na pitanje obešćenja s naslova osnovnog ugovora isključena je u ovoj pravnoj stvari budući da je došlo do sklapanja aneksa ugovoru u skladu s kogentnim normama nacionalnog zakonodavstva koje čine sadržaj ugovornog odnosa o kojem ugovornom odnosu su potrošači mogli slobodno odlučiti da li će stupiti u njega ili neće, a što se upravo dogodilo u konkretnom slučaju sklapanjem predmetnog Aneksa ugovora o kreditu.

Na nacionalnoj razini, odlukama Vrhovnog suda RH (ogledni postupak) i Ustavnog suda RH (u postupku za ocjenu ustavnosti ZIDZPK/15, a u kojem je utvrdio da je navedeni propis usklađen s Ustavom) već je odlučeno o zakonitosti provedene konverzije, kao i tome da Aneks predstavlja novu pravnu osnovu, čime je otklonjena neravnoteža ugovornih strana u slučaju kredita u CHF, što je bio smisao ZIDZPK/15 kao posebnog zakona.

VSRH u oglednom postupku zauzeo je pravno shvaćanje da uslijed sklapanja Aneksa sporne ugovorne odredbe više ne postoje pa stoga tužitelj ne može osnovano isticati ništetnost obzirom da je upravo sklapanjem Aneksa stvorena nova pravna osnova plaćanjima izvršenim od strane tužitelja.

Osim toga, iz rješenja VSRH od 20. listopada 2021. donesenog u revizijskom postupku pod posl.br. Rev 1014/2018, jasno proizlazi da je postalo bespredmetno pitanje eventualnog obeštećenja potrošača koji su sklopili konvertirane kredite.

Razvidno je stoga da se u konkretnom slučaju, obzirom na sklopljeni Aneks ugovoru o kreditu ima smatrati da je već udovoljeno zahtjevu kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu u odnosu na promjenjive ugovorene kamate i isplatu više plaćenih kamata, pa je osnovano tužbu i tužbeni zahtjev odbiti.

Za razliku od tuženika koji je bio dužan ponuditi sklapanja Aneksa s točno određenim bitnim sastojcima u roku i po proceduri propisanoj prisilnim propisom (ZIDZPK/15), tužitelj nije morao pristati na sklapanje ponuđenog Aneksa već je mogao nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovorenim uvjetima. Unatoč tome, tužitelj je vlastitim očitovanjem volje koju je manifestirao sklapanjem predmetnog Aneksa dobrovoljno odlučio utemeljiti odnos s tuženikom na novoj pravnoj osnovi koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu koji je ocijenjen suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-I-368512015 od 4. travnja 2017.

Sud EU je u odluci C-567/20 utvrdio da potrošači nemaju pravo osporavanja odredbi aneksa ugovora kojim je provedena konverzija tj. ne postoje uvjeti za utvrđenje nepoštenosti aneksa osnovnog ugovora, a ako aneks nije nepošten nije ni ništetan te ne postoji bilo kakvo pravo na restituciju po toj osnovi;

Ugovorne strane su zakonodavnom intervencijom i suglasnošću volja izmijenile ništetne ugovorne odredbe čime je stvorena nova pravna osnova;

Osnova za restituciju po osnovi ništetnosti iz osnovnog ugovora je otpala obzirom da su ništetne odredbe iz osnovnog ugovora zamijenjene aneksom koji je valjan i čije odredbe su isključene od ispitivanja nepoštenosti;

Prilikom provođenja konverzije banke su bile dužne uzeti u obzir sve preplate po osnovi tečajnih razlika i preplaćenih kamata (a do koje preplate je došlo uslijed djelomične ništetnosti osnovnog ugovora) te su sve preplate retroaktivno iskorištene za namirenje kredita u EUR;

Time su konverzijom potrošači obeštećeni s naslova ništetnosti valutne klauzule i promjenjive kamatne stope iz osnovnog ugovora, te su ekonomski dovedeni u situaciju kao da su otpočetka koristili kredit u EUR;

Budući da je Aneks izuzet od ispitivanja nepoštenosti, a restitucija po osnovnom ugovoru ugrađena je u mehanizam konverzije, u slučaju konvertiranih kredita ne postoje više nikakva daljnja prava na restituciju s naslova djelomične ništetnosti osnovnog ugovora o kreditu.

Tuženik ističe kako je Izračun konverzije predmetnog kredita s valutnom klauzulom u CHF izvršio sukladno kogentnim zakonskim odredbama sadržanim u čl. 19. c. ZIDZPK/15 te izradio kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, koji je u skladu s odredbama iz čl. 19. d. ZIDZPK/15 učinio dostupnim tužitelju.

Iz navedenog se može zaključiti da je tuženik bio obvezan postupiti po navedenom Zakonu te na osnovu svega izloženog treba u konačnici zaključiti da su oni sporazumi o konverziji koji su sklopljeni u skladu s ZID ZPK valjani i proizvode pravne učinke.

Ako se stav Suda EU iz presude broj C-81/19 na konkretni slučaj, proizlazi da je konverzija kredita tužitelja iz CHF u EUR, koja je isto tako odraz zakonskih odredbi ZIDZPK/15, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da su stoga svi učinci konverzije (koji su usput rečeno nesporno retroaktivni), isključeni iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (praesumptio iuris et de iure) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca.
Uostalom, upravo navedeno stajalište VSRH je izložio u svojoj odluci u oglednom postupku Gos-1/2019.

Tuženik ne spori da je dana 17. rujna 2019. godine objavljena je odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna2019. godine, posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

S tim u vezi tuženik ističe da je sam VTS (a kako je to potvrđeno i odlukom VSRH-a) istaknuo kako njegovi zaključci u postupku kolektivne zaštite nisu primjenjivi na pojedinačne postupke, budući da je on samo ocjenjivao okolnosti koje su postojale u tzv. predugovornoj fazi (reklame i oglasi), a ne u fazi pojedinačnih pregovora i kako se, stoga, u pojedinačnim postupcima moraju uzeti u obzir informacije koje su potrošačima bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina
Iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da sadrži posebnu odredbu VALUTNA KLAUZULA u kojoj je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju ERSTE BANKE za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama a koji može nastati uslijed promjene tečaja.
Iz - Informacija Pojam «valutna klauzula» i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom - koji su svi potencijalni korisnici kredita mogli preuzeti i koji su bili na dispoziciji svim potencijalnim potrošačima pa tako i tužitelju u poslovnicama jasno je vidljivo da je tuženik dao upozorenje korisnicima kredita.
Iz brošure Hipotekarni krediti, bilo je razvidno da je tuženik obavijestio tužitelja o mogućnosti podizanja kredita kako u valutnoj klauzuli u EUR, tako i u valutnoj klauzuli u CHF te da su oba modela prezentirana na jednak način.

Svaki korisnik kredita pa tako i tužitelj također je dobio brošuru u kojoj je naveden Grafički prikaz kretanja tečajeva CHF, USD i EUR u periodu od 1998g. do 2004g. godine u kojoj je tuženik počeo odobravati kredite uz valutnu klauzulu u CHF
Dakle, iz svega gore navedenog proizlazi kako je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak.
Tuženik također ističe kako tužena niti je ostvarila, niti može ostvariti ekstra profit na tečajnim razlikama jer je i sama zadužena u CHF te tako trpi isti tečajni rizik u CHF. U slučaju kada bi se valutna klauzula utvrdila ništetnom kako to predlaže tužitelj, to nikako ne bi značilo da Banka gubi navodno stečeni ekstra profit, nego štoviše da ona kao kreditor snosi izravan gubitak na tečajnim razlikama jer ona i dalje i sama ima kreditnu obvezu prema svojim vjerovnicama.
Tužitelj je, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu, pa tako i za švicarski franak.
Tuženik nadalje smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti per se predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i nijedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu. Ne samo da je tužitelju kao prosječnom i razboritom potrošaču to jasno, po stajalištu tuženika, to je svakoj osobi jasno. Neživotno je i nelogično da tužitelj nije znao za rizik.
Slijedom navedenog ne može se smatrati da bi odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak bila nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ista ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama.

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane

3. Nakon što je sud je sud donio pravomoćno rješenje od 17. siječnja 2025. godine, tuženik je postupio po nalogu suda te je dostavio u spis traženu dokumentaciju vezanu za ugovorni odnos stranaka, a nakon čega je provedeno financijsko vještačenje radi utvrđivanja visine potraživanja tužitelja.

4. Potom je tužitelj podneskom od 8. srpnja 2026. godine, je postavio zahtjev kako je to navedeno u točki I izreke za isplatu iznosa od 7.266,41 EUR, a pri čemu je u slučaju da sud ovaj zahtjev odbije kao neosnovan, postavio zahtjev da mu tuženik isplati iznos obračunatih zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose po osnovi ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli do dana konverzije, od 2.582,24 EUR, sa kamatom od 1. listopada 2015. do isplate.

Pri tome je ovaj zahtjev naznačio kao alternativno supsidijarni, odnosno eventualno kumulirani.

Na glasnoj raspravi ovaj eventualno kumulirani zahtjev povisio je na iznos od 3.222,51 EUR.

5. Tuženik protivio ovako novo postavljenom zahtjevu, smatrajući da je u pitanju preinaka tužbe prema članku 191. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 155/2023,146/2025; kraće ZPP), te da je zahtjev koji se tiče neisplaćenih dospjelih kamata u zastari.

6. Sud je unatoč protivljenju tuženika, u smislu članka 190. stavak 2. i 3. tog ZPP-a, dopustio preinaku tužbe, a budući da tužitelj prije provođenja financijskog vještačenja, bez svoje krivnje, nije mogao točno specificirati i postaviti zahtjev za isplatu te je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, naročito s obzirom na recentno pravo shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

7. Tijekom postupka pročitani su Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160 / 51400607-5103628560 kojeg su stranke sklopile dana 19. srpnja 2007. godine, Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103628560 zaključen 25. siječnja 2016. godine, obavijest o Izračunu konverzije kredita, izračun konverzije kredita broj 5103628560 na dan 30. 09. 215. pregled prometa po kreditu na dan 30. 09. 2015., početni plan otplate. Provedeno je financijsko vještačenje te je pročitan nalaz i mišljenje mr. sc. Zrinka Ručečvić. Saslušan je tužitelj.

8. Tužbeni zahtjev je neosnovan, a eventualno kumulirani zahtjev je osnovan.

9. Nije sporno, da tuženik kao banka sa tužiteljem kao korisnikom kredita sklopio Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160 / 51400607-5103628560 dana 19. srpnja 2007. godine, kojim se obvezao tužitelju isplatiti kredit u iznosu od 58.950,00 CHF u protuvrijednosti HRK obračunate po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita, a namjena kredita bila je kupnja nekretnine.

Tužitelj je kredit trebao vratiti u roku od 336 mjeseci, u isto toliko mjesečnih obroka u iznosu od 300,71 CHF u protuvrijednost HRK obračunato "po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro računa banke".
a kamatna stopa .

10. Isto tako nije sporno da je tuženik tužitelju dostavio obavijest o Izračunu konverzije kredita, izračun konverzije kredita broj 5103628560 na dan 30. 09. 215. pregled prometa po kreditu na dan 30. 09. 2015., te da su stranke dana 25. siječnja 2026. godine sklopile Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103628560 .

11. U tom Aneksu, utvrđuju se promjene u načinu ispunjenja obveza iz osnovnog ugovora u svrhu ispunjenja zakonskih obveza banke propisanih Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/2015), a te se promjene sastoje u tome da je otplata obveza po kreditu iz Osnovnog ugovora u CHF umjesto uz valutu u CHF vezana uz valutu u EUR, umjesto ugovorne kamatne stope iz Osnovnog ugovora u CHF primjenjuje se kamatna stopa koju Banka primjenjuje na kredite s valutnom klauzulom vezanom uz valutu u EUR te se otplatni plan zamjenjuje novim otplatnim planom izrađenim sukladno odredbama ZID ZPK.

12. Nesporno je kako je odlukom odnosno presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018., potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 o dana 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke, kojom se utvrđuje da je između ostalih banaka i ovdje tuženik d.d. „u razdoblju od 1. 11. 2004. godine do 31. 12. 20008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica Švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003), u razdoblju od 01. 06. 2004. do 6. 08. 2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. 08. 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 133/2009) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.“

13. Ovakva odluka u postupku zaštite kolektivnih interese i prava potrošača, prema odredbi članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013; krat. ZZP) odn. članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/14), obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi nakade štete uzrokovane postupanjem tuženika odn. radi isplate.

14. Konačno, i članak 502.c ZPP-a određuje da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona / tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava/ da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

15. Iz logičnog i uvjerljivog iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit podigao radi kupnje stana i sredstvima kredita kupio je stan, koji je korišten isključivo za stanovanje, dakle, u njemu nije obavljana nikakva poslovna djelatnost te taj stan nije iznajmljivao.

Bio je klijent tuženika te se ne sjeća da li se za mogućnost dobivanja kredita interesirao kod drugih banaka.

Banka mu je ovaj kredit vezan uz CHF ponudila kao najpovoljniji oblik kreditiranja i on je to prihvatio. Nitko od strane banke nije mu posebno ništa govorio o valutnoj klauzuli u CHF niti o eventualnim rizicima rasta tečaja te valute, odnosno o pravnim posljedicama te ugovorne odredbe.

Po struci je ing. agronomije te je u vrijeme sklapanja ugovora radio u Agrokoru, odnosno u uljari Zvijezda.

Rata kredita je tijekom vremena počela znatno rasti te je želio svoju obvezu prebaciti u kune, no to nije bilo moguće pa je tako sklopio dodatak ugovoru kojim je njegova obveza konvertirana u euro.

Nakon što je prodao stan, predmetni kredit uspio je zatvoriti.

Javni bilježnik prilikom ovjere ugovora nije mu objašnjavao sadržaj ugovora, odnosno spornu ugovornu odredbu.

U banci mu je rečeno koji iznos kredita mogu ostvariti i koliko će iznositi rata otplate, to je jedino čega se sjeća. Nije ga nitko nagovarao da sklopi predmetni ugovor, međutim, u banci mu je rečeno da je to najpovoljniji oblik kredita čemu je povjerovao i sklopio ugovor.

Ugovor je prije potpisivanja pročitao, no da li je razumio svaku odredbu ugovora, teško mu je reći s obzirom na protek vremena i činjenicu da nije ekonomske struke, a od banke nije tražio nikakva dodatna objašnjenja vezano za sadržaj ugovora.

16. Dakle, s obzirom na naprijed navedeno što se tiče namjene i svrhe u koju je kredit utrošen, sud zaključuje kako je riječ o potrošačkom ugovoru, a s druge strane tuženik, suprotno odredbi članka 81. stavak 4. ZZP/03, nije dokazao činjenicu navodne pune obaviještenosti tužitelja kao potrošača u fazi pregovaranja odnosno predugovornoj fazi i njegovog pristanka na takav ugovor, a pri čemu bi tužitelj bio potpuno obaviješten o naravi, rizicima i posljedicama sporne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

Dokaz toj konkretnoj činjenice sigurno ne može biti promotivni materijal koji je tuženik dostavio vezano za stambene kredite.

17. Obzirom na navedenu ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, te sukladno prijedlogu tužitelja, financijski je vještak u svom nalazu naveo slijedeće:

Erste&Steiermärkische Bank d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili 19. srpnja 2007. Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/5103628560 (u daljnjem tekstu: Ugovor), sa sljedećimosnovnim ugovornim elementima:

- iznos kredita je kunska protuvrijednost od 58.950,00 CHF obračunato po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita,
- za dio glavnice u visini od 47.160,00 CHF ugovoren je rok otplate od 336 mjeseci (otplata u jednakim anuitetima) te promjenjiva kamatna stopa redovnih kamata koja je iznosila 4,75 % godišnje na dan sklapanja Ugovora,
- preostali iznos glavnice kredita u iznosu od 11.790,00 CHF, vraća se jednokratno s dospijećem zadnjeg obroka,
- prema otplatnom planu, dospijeće prve obveze bilo je 1. rujna 2007., a sljedećih svakog prvogdana u mjesecu,
- otplata mjesečnih anuiteta, iskazanih u valuti, u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora važećem za CHF na dan plaćanja.

Erste&Steiermärkische Bank d.d. kao kreditor kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita , zaključili su 25. siječnja 2016. Aneks broj 1 Ugovoru o kreditu broj 5103628560, sa sljedećim osnovnim elementima:

- na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR iznosila je 31.725,28 EUR,
- prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. korisnik je uplatama po kreditu u CHF preplatio konvertirani kredit u EUR za iznos od 4.701,67 kn,

Prema prometu po predmetnom kreditu proizlazi kako se u razdoblju od sklapanja Ugovora o kreditu do dana izračuna konverzije u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (30. rujan 2015.), kamatna stopa više puta mijenjala, te je iznosila:

4,75 % do zaključno anuiteta s dospijećem 1. siječnja 2008.,

5,25 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. veljače 2008. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. travnja 2009.,

5,60 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. svibnja 2009. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. listopada 2010.,

5,35 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1.studenog 2010. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. svibnja 2011.,

5,05 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. lipnja 2011. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. listopada 2011.,

4,70 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. studenog 2011. do zaključno anuiteta s dospijećem 1. siječnja 2014.,

3,23 % godišnje od anuiteta s dospijećem 1. veljače 2014. do konca izračuna.

Vještak će u Tabeli 1 dati otplatni plan kojeg je primijenila Banka od isplate kredita do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), te će na temelju toga iskazati razlike u visini obveze po osnovi tečaja (stupac 'k_i' Tabele 1), odnosno više plaćene iznose, te uz više plaćene i manje plaćeni iznose kao i konačan prijeboj više plaćenih sa manje plaćenim iznosima, na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd' Tabele 1) pomnoži razlikom tečajeva (onog stvarno primijenjenog na dan plaćanja svake pojedine obveze i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita.

S obzirom je po predmetnom kreditu provedena konverzija, a radi ocjene učinaka efekata iste, obračunane su i iskazane zatezne kamate na tečajne razlike (stupac 'I') od datuma plaćanja svakog pojedinog anuiteta do 30. rujna 2015.

18. U skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza, na temelju postavljenog zadatka, mišljenje je vještaka kako slijedi:

- razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (1. rujna 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 4.667,92 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'I' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR) (svi iznosi),

- nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. iznosi 7.266,41 EUR (4.667,92 EUR glavnice i 2.598,49 EUR dospjelih nepodmirenih zateznih kamata),

- iznos preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita iznosi 2.582,24 EUR (konvertirani iznos).

19. Tuženik je prigovarao nalazu i mišljenju, i to u dijelu izračun razlike glavnica, jer je tuženik pravnog shvaćanja da bi se isti trebali sačiniti u odnosu na inicijalni otplatni plan (bez promjene kamatne stope).

U odgovoru na navedeno, vještak je isaknuo kako bi tuženikov navod bio točan da se radi o pravnoj situaciji u kojoj su utužene i razlike uslijed ništetnosti odredbe o promjeni kamatne stope, što u konkretnom slučajunije na stvari.

Naime, predmet ovog sudskog postupka su samo i isključivo razlike nastale uslijed promjene tečaja valute CHF, dok su sve promjene kamatne stope nesporne i nije tražena ništetnost istih.

U tom smislu, izračun manje priznatog umanjenja glavnice može se raditi isključivo i samo usporedbom konvertirane glavnice s glavnicom kakva je bila po kreditu CHF sa svim promjenama kamatnih stopa, naravno, uz primjenu inicijalnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita.

20. Tužitelj je zatražio od vještaka objašnjenje glede izračuna dospjelih nepodmirenih zateznih kamata pa je vještak istaknuo kako zatezne kamate obračunane na pojedine mjesečne iznose preplaćene uslijed promjene tečaja iznose ukupno 24.280,02 kn (stupac 'm' Tabele 1 iz nalaza), što iskazano u danas važećoj novčanoj jedinici Republike Hrvatske (euro) iznosi 3.222,51 euro (kako jeto iskazano u rekapitulaciji na dnu Tabele 1 iz nalaza).

21. Slijedom iznesenoga, vještak je u cijelosti se ostao kod utvrđenja i izračuna iz nalaza, kao i kod danog mišljenja.

22. Nalaz i mišljenje sud je prihvatio jer je dan od strane stručne i ovlaštene osobe, na temelju vjerodostojne dokumentacije i egzaktnih podataka o otplati kredita, po pravilima znanosti i vještine.

Međutim iz pravnih razloga koji se navode u nastavku obrazloženja, nalaz vještaka bitan je za odluku o tužbenom zahtjevu samo u određenom segmentu.

23. Naime, nitko ne dovodi pitanje pravnu valjanosti predmetnog dodatka ugovora o kreditu kojom je izvršena konverzija u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

24. Glede valjanosti ovakvog dodatka ugovora Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio se u odluci poslovni broj Gos-1/2019 -36 od 3. ožujka 2020. donesenom povodom oglednog postupka radi davanja odgovora na pitanje je li ugovor o konverziji koji je zaključen valjan unatoč tome što je tijekom postupka pravne zaštite kolektivnog interesa i prava potrošača utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

Na postavljeno je pitanje najviši sud dao odgovor da sporazum o konverziji sklopljen na temelju ZID ZPK/15 ima pravne učinke i da je valjan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, slijedom čega je za rješenje konkretnog spora odlučno kakvi su pravni učinci ugovora o konverziji.

25. Nije sporno da je predmetni Aneks ugovoru o kreditu od 25. siječnja 2016. sklopljen sukladno glavi IV.a Konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, člancima 19.a do 19. i. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16), koja je dodana u tekst temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15: kraće ZID ZPK/15).

Dakle, tužitelja je prihvatio ponudu tuženika koji je u skladu s ZID ZPK/15 bio dužan potrošaču ponuditi konverziju u propisanoj formi i sadržaju, a potrošač nije bio obvezan prihvatiti izračun konverzije niti s vjerovnikom sklopiti sporazum o konverziji.

Pravo izbora bilo je na predniku tužitelja, pri čemu nije od utjecaja njegova pobuda za zaključenje tog sporazuma.

26. Iako se Vrhovni sud u citiranoj presudi poslovni broj Gos-1/2019-36 od 3. ožujka 2020. izričito ne izjašnjava o tome da li bi potrošači koji su konvertirali ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u CHF u ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u EUR imali pravo ostvarivati i kondemnatorne zahtjeve na temelju pravomoćnih utvrđenja iz kolektivne pravne zaštite kojima je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, može se reći da se sugerira da bi ostvarivanje takovih zahtjeva trebalo omogućiti onim potrošačima koji su zaključili ugovor o konverziji u suprotnostima s posebnim odredbama ZID ZPK/15.

Međutim to ovdje nije slučaj, pa čak ni tužitelj ne iznosi tvrdnju da bi dodatak ugovoru bio suprotan tom Zakonu.

27. S druge strane Vrhovni sud navodi da je cilj tog Zakona bio otklanjanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i otklanjanja dužničke krize na osnovi jednokratni i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije u odgovarajuće kredite sklopljene u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR-ima, time da se radi o jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca koja se provodila na način da se potrošač koji je bio zaključio ugovor uz valutnu klauzulu u CHF stavio u položaj kakav bi imao da je zaključio ugovor o kreditu vezan u EUR.

28. Upravo iz tog razloga konkretni Dodatak ugovoru o kreditu predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu kojeg je Ustavni sud u svojoj odluci U-III-3685/2015 od 4. travnja 2017. ocijenio suglasnim u Ustavom Republike Hrvatske.

Budući da je tužitelj sklapanjem tog Dodatka ugovoru doveden u poziciju u kojoj bi bio da je zaključio ugovor o kreditu u EUR, našao se u situaciji kao da ništetnih ugovornih odredbi uopće nije bilo, što je u skladu s Direktivom 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

29. Sklapanjem Dodatka ugovora, sporazuma o konverziji riješeno je pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, jer na to jasno upućuje odredba članka 19.c stavak 1. točka 2. i 3. ZID ZPK/15 kao i odredbe članka 19.c stavak 1. točka 4. i 5., koja uređuje pitanje načina iskorištavanja iznosa koji se odnose na prethodno izvršene uplate po osnovi osnovnog ugovora o kreditu.

30. Članak 19.c stavak 1. točka 1., 2. i 3. ZID ZPK/15 određuje način konverzije tako da se:

"1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u

EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF,

3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovoga stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta,".

31.. Nadalje, u konkretnom slučaju je došlo do primjene točke 4. i 5. stavka 1. članka 19.c citiranog zakona koji koje određuju da se:

"4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. ovoga stavka, pri čemu se poštuje redoslijed namirenja dospjelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate,

5. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. ovoga stavka veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovoga stavka smatra preplatom koja se:

- ako iznos preplate ne prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, koristi za namirenje budućih obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR koji će dospjeti na način da se sukcesivno kod plaćanja budućeg obroka odnosno anuiteta koji će dospjeti iznos do najviše 50% dospjelog obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR namiri preplatom, sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi, pri čemu ako iznos preplate prelazi više od 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, vjerovnik i

potrošač sporazumom definiraju način iskorištavanja iznosa preplate iznad 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR,".

32. Dakle, uplate koje je izvršio tužitelj kao potrošač po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu iskorištene su za otplatu njenog kredita u EUR i to radi namirenja budućih obroka koji su utvrđeni novim otplatnim planom koji je zamijenio otplatni plan za kredit u CHF.

33. Ovim, po stavu suda, nije narušena ravnoteža između tužitelja kao potrošača i tuženika kao kreditora, s obzirom da je od odlučnog značaja već ranije istaknuta činjenica da je tužitelj u skladu s odredbom članka 19.d ZID ZPK/15 informiran o posljedicama konverzije i da je u skladu s odredbom članka 19. e tog Zakona, imao mogućnost prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije.

34. Sklapanjem predmetnog Dodatka ugovora o kreditu na način kako je propisan odredbom članka 19.c ZID ZPK/15 osiguran je povrat stečene koristi kreditora kao banke putem korištenja uplata potrošača za namirenje dospjelih i budućih obroka kredita u EUR koji je zamijenio kreditu u CHF do čega je došlo na temelju informiranog pristanka potrošača kojem su bile poznate sve posljedice konverzije na koju je tužitelj pristao.

35. Međutim, tužitelj je zatražio i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštene i ništetne odrebe ugovora o deviznoj klauzuli i to od dana plaćanja do dana konverzije, a prema recentnom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u revizijskoj odluci br. Rev457/2025-21 od 27 svibnja 2026. godine, te u odluci br. Rev-205/202-2 od 25. veljače 2026. godine, taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu zahtjev tužitelja osnovan na temelju općeg propisa iz članka 1111. i članka 1115. ZOO.

Naime, prema istom shvaćanju:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR *nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih* na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima *pravo na zatezne kamate* na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

36. Zbog toga tužitelj bi imao pravo na isplatu ovih zakonskih zateznih kamata za razdoblje od dana sklapanja ugovora o kreditu pa do dana 30. rujna 2025. godine.

37. Prigovor zastare ovog potraživanja tužitelja je neosnovan.

38. Prema „Objedinjenom pravnom shvaćanju“ donesenom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom

je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

Nije sporno da je tužba za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetnu poslovni broj P-1401/12 podnesena 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare, a glede zahtjeva za isplatu zbog ništetnosti odredbi ugovora o valutnoj klauzuli zastara je ponovno počela teći donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6632/17 dana 15. lipnja 2018. godine, pa bi zastara ove tražbine nastupila 15. lipnja 2023. godine.

Tužba je u ovom predmetu podnesena 14. lipnja 2023. godine dakle prije isteka roka zastare.

39. Prema odredbi članka 223. ZOO-a kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su tražbine kamata, plodova, troškova i ugovorne kazne.

Tužbom su odmah potraživane i zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose.

40. Iz navedenih razloga osnovan je tužbeni zahtjev koji se odnosi na uglavničene zatezne kamate na mjesečne iznose preplate po osnovi tečajnih razlika obračunate za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015. godine.

41. S obzirom da su kamate dosuđene u apsolutnom iznosu na taj iznos tužitelju pripada daljnja procesna kamata prema članku 31. st. 1. ZOO-a i to od dana podnošenja takvog zahtjeva sudu tj. od 8. srpnja 2026. godine.

42. Slijedom svega navedenog valjalo je tužbeni zahtjev odbiti kao što je navedeno u točki I. izreke, te usvojiti zahtjev za isplatu zatezne kamate kako je to navedeno u točki II. izreke.

Zahtjev za isplatu zatezne kamate u razdoblju prije podnošenja zahtjeva valjalo je odbiti kao neosnovan – točka III. izreke.

43. Rješenje o troškovima postupka osniva se na odredbi članka 154. stavak 4.. ZPP-a, a uvažavajući činjenicu da je tužitelj u ovom sporu zatražio pravnu zaštitu kao potrošač i slabija ugovorna strana u odnosu na tuženika kao trgovca, pa je ocjena suda, da je u skladu sa sadržajem i pravnim domašajem konvencijskog i ustavnog prava tužitelja na pristup sudu, iako je tužitelj u konkretnom slučaju izgubio parnicu u odnosu na glavno potraživanje, a uspio je samo u odnosu na sporedno potraživanje (uglavničene kamate), primjereno odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ovog parničnog postupka.

Pri tome ne treba smetnuti sa uma da je tužitelj postavljanjem eventualno kumuliranog zahtjeva samo preformulirao (i smanjio) glavni zahtjev u kojem je već tražio zakonske zatezne kamate, ali na mjesečnoj razini, a ne u apsolutnom iznosu.

Poslovni broj: P-511/2023-52

U Zlataru dana 6. studenog 2026.

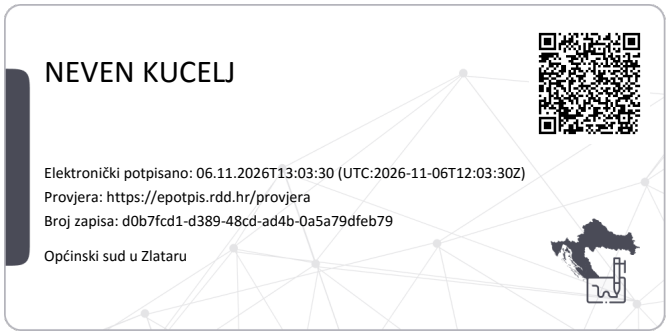
S u d a c

Neven Kucelj

Uputa o pravnom lijeku!

Protiv presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dn-a:
1. punomoćnik tužitelja
2. punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-c4c07**

Kontrolni broj: **06ae8-a0f8b-0559b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.